

stemænd, Professorer ved Universitetet og Lærere ved andre højere Lærestalter, lønnedes højere, end det vil ske ifølge det foreliggende Forslag. Fra min Side vilde der have været ringe Indvending imod dette, fordi jeg, tror jeg, deler det ærede Medlems Kærlighed til Videnskaben. Men disse Mænds Løn er nu sat ind i hele den Systematik, der præger Lovforslaget, og det er denne, man ikke kan gaa imod. Der er noget af en fasttømret Bygning i dette Lovforslag, saaledes at man, hvis man rører ved det, kan risikere, at det hele falder sammen, eller i alt Fald maa gøres om igen. Hvad nu angaar mine Ord om, at disse Mænd kunde søge en Trøst i deres Videnskab, var det kun ment saaledes, at jeg i og for sig synes, at det er en misundelsesværdig Stilling f. Eks. at være Professor ved Universitetet og kunne hellige sit Liv til den Videnskab, man nu en Gang har valgt, i Stedet for at maatte anvende sine Kræfter og Evner i den ganske dagligdags Gerning for at tjene til sit Livs Underhold, hvilket dog ikke kan give den Tilfredsstillelse, som Videnskabsmanden — det var det, jeg sagde — føler i sit Arbejde. Denne Stilling, synes mig, er saa stor, saa misundelsesværdig, at jeg kan tænke mig og ogsaa ved, at Videnskabsmænd foretrækker denne fremfor at søge en Stilling med større Indtægt. Jeg ved ikke, om jeg i denne Forbindelse tør minde om, hvad Rask sagde: Sit Fædreland skylder man alt, hvad man kan udrette. Dette Ord anvendte Rask, da man tilbød ham en af de store Stillinger i Udlandet, og det kunde jo tænkes, at en lignende Tanke kan være til Stede — og ganske sikkert er den til Stede — hos de betydelige Videnskabsmænd, som vi er saa heldige at have ansat ved Københavns Universitet. I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa den Strid, som nogle Ord, der er blevet misforstaaet i en Grad, som Ord dog sjældent bliver, har vakt, for det har ikke noget at gøre med denne Forhandling.

Det ærede Medlem mente, at der kunde muligvis ændres i dette Lovforslag, at det f. Eks. var muligt under dets videre Behandling f. Eks. at komme Docenterne til Hjælp ved at yde dem en højere Lønning. Deres Slutløn er 6 300 Kr., og hvis det ærede Medlem vil sammenligne det med, hvad de tidligere har haft, vil han dog indrømme, at det er en særdeles god Forøgelse, og dertil kommer alle de forskellige Tillæg, saaledes at Slutlønnen ikke bliver et direkte Udtryk — som man kunde tro, naar man hørte det ærede Medlems

Ord — for deres virkelige Indtægt. Hvorledes det forholder sig med de to Professorer ved Polyteknisk Lærestalt, som det ærede Medlem nævnedes, mener jeg ikke, jeg kan komme ind paa. Jeg har dog det Indtryk, at da der ikke fra Administrationens Side har kunnet anføres tilstrækkelige Grunde til at lade dem beholde det Honorar, som var dem tillagt, da Forslaget kom fra Kommissionen, saa maa det være, fordi man fra Administrationens Side har maattet indrømme, at der var en Forskel til Stede i Sammenligning med andre. Men da det gælder 2 Personer, ikke Lønningsgrupper, men 2 særskilte Personer, anser jeg det for formaalstjenligt ikke at komme dybere ind derpaa.

Ellers skal jeg afholde mig fra yderligere Bemærkninger om, hvad der er sagt; jeg tror ikke, det fører til noget at lade denne Behandling strække sig over længere Tid; jeg har den Fornemmelse, at der fra Landstingets Side er et Ønske om at afslutte denne Sag snart. Jeg deler i højeste Grad dette Ønske og vil ikke bidrage mit til at forlænge Debatten.

Kragh: Jeg har ikke ved min Bemærkning haft til Hensigt at bryde ødelæggende ind i det foreliggende Lovforslags Systematik; men at den i fjerneste Maade skulde blive berørt derved, at man satte et sidste Løntillæg udover de foreslaaede for saadanne Docenter, hvis Docenturer er af den Art, at de ikke gennem dem kan rykke op i Professorstillinger, kan jeg ikke se. Jeg skal naturligvis villigt erkende, at de Lønninger, der her foreslaas, betyder en meget betydelig Stigning for de hidtidige Docenter, men jeg er ogsaa overbevist om, at naar jeg gør det, vil den højtærede Finansminister med det samme indrømme, at man i Virkeligheden slet ikke bør drage Sammenligning mellem Fremtid og Fortid for denne Klasse af Embedsmænd, fordi de Lønninger, der hidtil har været ydet Docenter, har været rent ud meningsløse; det tror jeg at turde sige uden at bruge et for stærkt Ord. — Jeg skal heller ikke komme dybt ind paa Spørgsmaalet om de 2 Professorer ved Polyteknisk Lærestalt. De har fra Kommissionens Side været foreslaaet normerede med disse 800 Kr. for deres Laboratoriearbejde udover den Lønning, der ellers ydes Professorerne ved Anstalten. Jeg mener, at Forslaget om disse 800 Kr. er særdeles vel begrundet i de vedkommende Læreres særlige Gerning paa Laboratoriet,